

Od ormigu po internet

Keď prehovorila zažitá stránka histórie, zmocňuje sa človeka zvláštny pocit. Akoby pootvoril tajuplné dverka trinástej komnaty, ktoré mali byť už nedotknuté. Pred očami opäť defilujú postavy, postavičky, udalosti, príbehy ľudí, ale i všetkého, čo robí život životom. Ba niekedy ako by sa nám aj zamarilo, veď toto tu už bolo, alebo sa mi to len zdá? Nie inak je to aj v prípade univerzitných novín **POLNOHOSPODÁR**, vychádzajúcich na Slovenskej poľnohospodárskej univerzite v Nitre. Kto by povedal, že v septembri roku 2005 otvárame už jeho päťdesiaty ročník?

V živote človeka je päťdesiatka považovaná za akýsi medzník... a v živote novín? Aj ten má svoje etapy. Do slova a do písma ich píšou jeho tvorcovia a vždy usilujú o to, aby bol pestrý, zaujímavý a odzrkadľoval všetko, čo sa okolo deje. No noviny žijú naozaj iba vtedy, ak ich vezme do ruky čitateľ. Viete si predstaviť to množstvo rúk a očí, ktorými naše univerzitné periodikum za tie roky prešlo?

POLNOHOSPODÁR sa zrodil „na kolene“ a jeho prvé detské šatočky vznikali na liehovom rozmnožovacom stroji! Postupne sa jeho tvár stávala profesionálnejšou, keď ho vzali do parády v tlačiarňi. No a dnes? Len čo grafik dokončí poslednú stránku, už je na internete, aby si ho mohli čítať priaznivci na hociktorom mieste zeme! Päť desaťročí je **POLNOHOSPODÁR** nevtrivným sprievodcom diania na tejto alma mater, neodmysliteľnou rekvizitou vysokoškolského života. Prinášal a prináša informácie o veselom i vážnom, o problémoch vo vzdelávaní, o úspechoch v laboratóriách, ale aj na štádiónoch, hromadu tvorivosti mladých ľudí, ktorí sa tu zišli z celej republiky.

Okrídlený slogan vravieva, že noviny sú zrkadlom doby. Navyše, noviny majú aj svoje vlastné zrkadlo! Lenže ani zrkadlo neodráža realitu vždy do slova a do písma. Niekedy je krivé, a potom aj odraz skutočného. Niekedy slepé, keď sa snaží zakryť to, čo nie je po vôli. Ani **POLNOHOSPODÁR** to nemal v každej etape svojho života ľahké. Musel sa vtisnúť do koľajní doby, ktoré mu pristihovali krídle. No čas je záračný fenomén, necháva odísť do zabudnutia veciam, ktoré si pripomínať nehodno.

Dnes sme nalaďeni sviatočne. Naše noviny sú vo svojej kategórii určite šampiónom, a možno nielen na Slovensku. Bez prerušenia kontinuity päťdesiatročné. Musel by to byť génus, kto by do jedného čísla vtisnul všetky mená jeho tvorcov, prispievateľov, priateľov. Všetky udalosti, ktoré odvtedy odniesli vody rieky Nitry. Preto pri vstupe do jubilejného ročníka prijmite, milí čitatelia, malý kaleidoskop, množstvo farebných sklíčok ako počtu bývalých a inšpiráciu budúcim tvorcom našich univerzitných novín. Tie ďalšie kamienky do mozaiky budeme vyhľadávať a prikladať počas nastávajúceho – jubilejného - akademického roka. Pomôžete nám pritom, aby sme na niekoho nebudaj nezabudli?

KATARINA POTOKOVÁ

Foto: Jozef Chomanič (Poľnohospodár 1986)

Viete, je to strašná robota! Tlačiareň presne tlačí na termín a potom aj mňa tlačí, kde sú tie tlače do tlače...

(Poľnohospodár 1964)

Ako som prišiel na svet

Moji rektorátni, dekanátni, fakultní strýkovi, ujkovi, tetky a svokrovci mali veľký záujem, aby som prišiel na svet ešte roku pána 1954, ba možno aj skôr. Za rodičov mi určili zdravých, iniciatívnych mládežníkov. Rodičia pri najlepšej vôli nestačili ma udržať pri živote, pretože moja existencia je plne závislá na spomínaných príbuzných... Ako vyzerám? Vyzerám tak, ako som kŕmený a z akej kvality bola moja stavebná jednotka. Na stravu som náročný. Keď sa chcem všetkým páčiť, potrebujem starostlivosť a potravu nielen od rodičov, ale od všetkých, ktorí majú záujem, aby som žil a poslúžil spoločnej veci... zatiaľ ešte stále trpím kachexiou. Studený odchov mi nepomôže tak ako teliatkam. Mám rád krátke, výstižné, kritické a satirické príspevky. Od dlhých a nič nehovoriacich mám spastickú koliku a dostávam alimentárnu intoxikáciu. Ešte mám všetky predpoklady dostať sa z tejto choroby a vyvinúť sa v taký pekný exteriér, aký majú moji bratia na Technike, Univerzite v Bratislave a na iných vysokých školách. Potrebujem rýchlu pomoc...

(Poľnohospodár 1957)

Z histórie

● Na prvej ustanovujúcej schôdzke redakčnej rady sa jej členovia dohodli, že časopis bude mesačným a z viacerých variantov navrhovaných názvov ako napríklad Klas, Pribina, či Nitriansky vysokoškolský časopis, vybrali napokon názov **POLNOHOSPODÁR**.

● Vypracovaním štatútu bol poverený **Ludovít Kohút**, odborný asistent Katedry jazykov, ktorý sa stal taylorom a dlhoročným redaktorom nového periodika.

● Prvé číslo **POLNOHOSPODÁRA** vyšlo vo februári 1957 (šk. rok 1957/58). Dva roky vychádzal vo formáte A5, rozmnožovaný cyklostylom v rozsahu 20-40 strán. Obsahová náplň bola rozdelená na štyri časti: politická výchova, zo života školy, literárna tvorba a šport. Príspevkov bolo spočiatku dosť, pretože dobrí štýlisti a básnici sa našli aj v študentských radoch. I keď boli prvé roky poznačené amaterizmom a experimentovaním, nedostatok skúseností nahradzovalo nadšenie a tvorivé hľadanie.

● Kvalitatívne vyšší stupeň dosiahol **POLNOHOSPODÁR** 28. februára 1958, keď začal vychádzať ako dvojtýždenník v novinovom formáte. Zmluva s Nitrianskymi tlačiarňami však vyžadovala včasné dodávanie materiálov, a preto bolo potrebné ustanoviť stáleho výkonného redaktora. Na tomto poste sa postupne vystriedali traja vtedajší študenti: **Vlado Markovič**, **Rudolf Haspra** a **Ján Benej**. Zodpovedného redaktora z radov pedagógov určovalo vedenie školy.

(Pokračovanie na 2. str.)

Stále svieži prvý redaktor Poľnohospodára, pán Kohút.

Ako to bolo na začiatku

SPOMÍNA „OTEC“ POLNOHOSPODÁRA, PROM. PED. ĽUDOVÍT KOHÚT

V roku 1956 som po jednástich rokoch učiteľskej služby nastúpil na Katedru jazykov VŠP ako asistent pre ruský a nemecký jazyk. O niekoľko mesiacov som prišiel za mnou mladý asistent Karol Režný s prosbou, aby som opravil za hrsť popísaných strán kancelárskeho papiera ako materiál do prvého čísla školského časopisu, ktorý bude vydávať Československý zväz mládeže. Opravil som to, a čierny Peter mi ostal v rukách! Na pokyn rektorátu som vypracoval štatút **POLNOHOSPODÁRA**, ustanovila sa redakčná rada z pedagógov a poslucháčov. Prvé číslo vyšlo na ôsmich stranách kancelárskeho papiera, rozmnožené na ormigu. Akosi sme si ho nevážili, lebo sa nevrátne stratilo. Druhé vyšlo

bez môjho zásahu, plné chýb a veľmi špinavé. K tomu na zadnej strane stálo, že som výkonným redaktorom... Prvý „honorár“ nedal na seba dlho čakať. Anonymná ženská duša mi poslala starostlivo opravené číslo s výzvou, súdruh, nauč sa pravopis! Vzal som si to k srdcu a tretie číslo som vydal sám a potom som s **POLNOHOSPODÁROM** ešte dlho paktoval. S vďakou si spomínam na pani **Petrikovú a Holobradú**, ktoré ochotne písali prvé čísla na kovové blany.

Začiatky boli všelijaké. Nebolo odbornosti ani skúsenosti, ako sa taký časopis robí, k tomu bez koruny naviac, a to všetko popri vyučovacej povinnosti. No čím bolo menej skúsenosti, tým viac bolo odvahy pre dobrú vec, aby škola dala vedieť o svojej

existencii v prítomnosti a tlačene slovo bolo kronikou školy v budúcnosti. Vtedajší režim síce burcoval mladých do boja za lepší zajtrajšok, no tá aktivita raz bola, raz nie. V chabých začiatkoch sme nakreslili na zadnú stranu jedného čísla umrlčiu hlavu zomierajúceho **POLNOHOSPODÁRA**. Udržať pri živote ho napokon pomohol **Anton Grom**, neskorší profesor a vedúci Katedry drobného chovu, vynikajúci pracovník a vedec, ktorý meral ľudí na škole podľa práce, a nie veľkých rečí.

Rád si spomínam na mnohých spolupracovníkov a prispievateľov z radov pedagógov i poslucháčov, ako bol **Jožo Habovštiak**, **Ludo Pullmann**, **Vlado Markovič**, **Rudo Haspra**, **Jožo Repka**, **Dana Pafčugová**,

pani Elza Glesgová, zodpovedný redaktor **Alfréd Štuller**, profesor **Štefan Semjan**, doc. **Jarko Zelník**, **Matej Kalužák** a mnohí iní.

V jednom z úvodníkov z roku 1959 som napísal, že **POLNOHOSPODÁR** bude raz aj svedkom nášho života, bude svedčiť za nás, ako sme žili, o čo sa usilovali, s akými ťažkosťami sme zápasilí, čím iskril vtíp a fantázia našich poslucháčov. Tieto dva momenty, vizitka našej školy a kronika nášho života nás zaväzuje, aby sme do nášho **POLNOHOSPODÁRA** prispievali a si ho privlastnili za svoj. Opäť to podčiarknem a prajem nášmu dvojtýždenníku: „Ži nám dlhé a dlhé roky v dobrom zdraví na úžitok a šťastie našej vysokej školy!“

Časopis je váš,
ako sa Vám bude páčiť,
v nemalej miere závisí
aj na Vás!

(Poľnohospodár 1957)

(Dokončenie z 1. str.)

● V období rokov 1958-65 bola úroveň dvojtyždenníka POLNOHOSPODÁR po obsahovej i formálnej stránke pomerne dobrá. Nie vždy sa však podarilo získať pre dopisovateľskú spoluprácu dostatok študentov či pedagógov, a tak celá farcha zaobstarávaní príspevkov a vydávania časopisu ležala na pleciah niekoľkých jednotlivcov, prevažne študentov. I keď pre mnohých z nich bola táto práca výbornou školou a niektorí po skončení štúdií zaujali miesto odborných redaktorov v médiách či odbornej tlači, ukázalo sa, že študenti nemôžu viesť časopis ako výkonní redaktori. Potvrdilo sa to najmä v skúškovom období, keď sa prejavili ťažkosti s vydávaním nových čísel.

Z histórie

● V roku 1965 bola ustanovená stála výkonná redaktorka POLNOHOSPODÁRA, Elza Glesgová. V septembri 1978 ju vystriedala Olga Šoková, ktorá sa ako výkonná redaktorka podpisovala pod obsahovú i grafickú náplň dvojtyždenníka takmer 22 rokov.

● V roku 1990 dostal POLNOHOSPODÁR prvýkrát počas svojej existencie na plný úväzok i zodpovednú redaktorku, Mgr. Máriu Kočnerovú. Túto funkciu vykonávala až do svojej predčasnej smrti v roku 2003. V súčasnosti je na tomto poste Mgr. Katarína Potoková. Od roku 2001 je redakcia súčasťou Kancelárie vzťahu SPU s verejnou, ktorá okrem vydávania novin plní aj mnohé ďalšie úlohy spojené s vytváraním dobrého mena univerzity doma aj vo svete.

● POLNOHOSPODÁR je jediným univerzitným periodikom na Slovensku, ktoré nepretržite vychádza už 50 rokov. V každom školskom roku vyjde 20 čísel s dvojtyždňovou periodicitou. Na štyroch stranách stredoEurópskeho novinového formátu spravodajsky a komentovane mapuje dianie na Slovenskej poľnohospodárskej univerzite v Nitre.

Výkonní redaktori:

Ludovít KOHÚT (1957-1961)
Vladimír MARKOVIČ (1961-63)
Rudolf HASPRA (1963-64)
Ján BENEJ (1964-1965)
Elza GLESGOVÁ (1965-1978)
Olga ŠOKOVÁ (1978-2000)

Vedúce redaktorky:

Mária KOČNEROVÁ (1990-2003)
Katarína POTOKOVÁ (od 2003)

Zodpovední redaktori:

Pavol PAGÁČ (1957)
Miroslav POMEJE (1957-1958)
Jaroslav ZELNÍK (1958-60)
Anton GROM (1960-61)
Štefan SEMJAN (1961-62)
Oleg RJABININ (1963-68)
Karol ŠURAN (1968-69)
Oldřich ŠPRTA (1968-69)
Ladislav VODIČKA (1969-70)
Štefan SEMJAN (1971-73)
Alfréd ŠTULLER (1973-74)
Ladislav TURČAN (1974-1975)
Alfréd ŠTULLER (1975-1978)
Ivan ZOBORSKÝ (1978-1980)
Viliam MACÁK (1980-1987)
Daniela WOLFOVÁ (1987-1989)
Emil VONTORČÍK (1990)

Predsedia redakčnej rady:

Jozef REPKA (1990-1993)
Dušan HUSKA (1993-1994)
Jozef BALLA (1994-1999)
Jaroslav ANTAL (1999-2003)
Vladimír RATAJ (od 2003)

Košik VII. Číslo 19-20 17. jún 1964

Polnohospodár

Spoločnosť Vysoká škola poľnohospodárska v Nitre

POLNOHOSPODÁR

Ludo Pullman Eroica

Životný úder, jeden, druhý...
Čo zmôžu však proti vôli človeka,
Ktorého túžba ženie odveď
Biť sa, ruvať s osudom
A zlámať oceľové kruhy,
Čo duši vzlietnuť bránia
Rozopnúť krídla génia...

(PoInohospodár 1957)

Z prvých tiráží

Odkazy redakcie: Týmto číslom (roč. I., č. 3) náš „PoInohospodár“ stáva sa mesačníkom Vysokej školy poľnohospodárskej v Nitre (predošlé dva vydal VV ČSM). Toto číslo zredigoval a upravil Ludovít Kohút, odb. asistent KJ. Ilustrovali Hlasný a Jágorský, poslucháči ZF. Technická úprava: M. Petriková (tlač), J. Hošťanský (rozmnoženie).

Priďte študovať na Vysokú školu poľnohospodársku do Nitre

Polnohospodár

Čitateľom!

PoInohospodár v roku 1959/60 bude mať 10 čísel a bude vychádzať raz mesačne. Cena 1 čísla je prístupná každému pracovníkovi a študentovi školy (30 hal. za číslo), preto veríme, že nebude zamestnanca a študenta školy, ktorý by časopis neodoberal. Toto číslo zasielame na úkážku a keď ho do 8 dní nevrátite, budeme Vás viesť v evidencii odberateľov na rok 1959/60.

Redakčný škriatok šarapatí!

Milí čitatelia! Ešte len jedno číslo nášho PoInohospodára vyšlo tlačou a náš redakčný škriatok už začal šarapatí... do textu nám vpašoval niekoľko chýb. Prosíme Vás, aby ste nám tento raz prepáčili. My za nič nemôžeme, to všetko „redakčný škriatok“. Odteraz však si našho dáme pozor!

(PoInohospodár 1959)

Polnohospodár

Šťastný finiš, Vlado!

Boli sme radi, že za odchádzajúceho Pullmana a Habovštiaka máme dobrú náhradu. Vlado Markovič vedel písať, mal zmysel pre humor, fotografoval, vedel šikovne lámať, organizovať dopisovateľov, skrátka vedel robiť noviny. Písal o všetkom mohlo potešiť čitateľov, že nie je to také zlé, ako sa o nás často hovorí vonku. Svojou vynaliezavosťou v obraze a tvare, ako aj jasným štýlom vedel povzniesť POLNOHOSPODÁRA ešte na vyššiu úroveň. (PoInohospodár 1964)

ING. JOZEF HABOVŠTIAK, CSc.

„Chodník slávy“... Foto: Viktor Štourač

Medailónik uznania Za čo a komu?

Za dobre a statočne vykonávanú prácu od redakčnej rady Jankovi Benejovi, bývalému výkonnému redaktorovi. Vždy čiperný, s dobrou výchovou z domu i zo strednej školy, zaujatý za pravdu, hľadal dobré a pekné, aby každé číslo mohlo potešiť čitateľov, že nie je to také zlé, ako sa o nás často hovorí vonku. Svojou vynaliezavosťou v obraze a tvare, ako aj jasným štýlom vedel povzniesť POLNOHOSPODÁRA ešte na vyššiu úroveň. (PoInohospodár 1965)

Aj tak sme tvorili POLNOHOSPODÁRA

Bol som jedným z prvých, ktorí tvorili redakčnú radu i redakciu tohto časopisu. Prvé vari dva ročníky sa tlačili na rozmnožovacím stroji, ktorý nám dal k dispozícii rektorát. Písanie na blany z nás neovlá-

dal ani jeden, a tak nám vždy poslali z rektorátu na pomoc profesionálnu písačku. Pamätám sa, ako sme s údivom sledovali jej prácu, ktorá predstavovala „tfff“... na písacom stroji oproti nášmu z času na čas „klep, klep.“ a potom ticho a spiatočka a opravy viacnásobným silným úderom na písmeno.

Prvé číslo sme vytlačili na modro. Niesli sme ho s Ludom Pullmanom v počte vari sto kusov a balík nám pred župným domom spadol rovno do mláky. Sušili sme ho potom na radiátore. Je to však akoby nepísaný zákon, že vždy prvá dobrá tlačovina, ktorá má budúcnosť a prekoná desiatky rokov, ako je to aj v našom prípade, začína takýmto spôsobom.

V redakčnej rade boli „skalní“, ktorí tam zotrvali celé roky a na nich viselo všetko. Kruh okolo Ludovíta Kohúta sa veľmi nemenil a tvorili ho doc. Zelník, Jaroslav Brabec, doc. Pomeje, zo študentov Ludo Pullman, Milan Maloch, Milan Papay. Hneď na prvých sedeniach, keď sa videlo, že časopis bude životaschopný a

bude periodikom, sa dohodlo, že si všetci členovia redakčnej rady budú vzájomne tykať. Na to som si nezvykol nikdy.

Po napísaní a vytlačení čísla sme ho museli aj podľa strán skladať a zošívať. Na to

bolo treba 400 výtlačkov, tak to bolo 2400 úkonov a k tomu ešte 400, lebo bolo treba listy zrovnať a spínacím strojom trikrát zopnúť. Z toho vznikla potom na jednom Jozefovskom večierku o mne taká „in-

ING. JOZEF HABOVŠTIAK, CSc.

formácia“, že som takým redaktorom, akých je vo svete málo,

nám slúžila veľká miestnosť na katedre ekonomiky, kde bol dlhý stôl. Tam sme kládli na seba stranu po strane a idúcky okolo stola sme robili výtlačky. Lahko sa dá vypočítať, že ak malo jedno číslo šesť listov a

lebo si musím sám časopis napísať, rozmnožiť, poskladať, kolportovať, predávať a nakoniec aj sám čítať... Bolo z toho veselo. Nepriznal som sa však, že som si to musel aj sám o sebe napísať... ■

Cestou na básnický Parnas

Spomienka na obľúbeného študentského autora

Po štyroch rokoch práce v POLNOHOSPODARI odchádzal zo školy jeden z tých skalných, ktorí stáli pri zrode a bytí POLNOHOSPODÁRA, Ludo Pullman. Kto by ho nepoznal z vyše tisíce poslucháčov VŠP? Macošskou prírodou okradnutý o plné životné šťastie, nepoddáva sa svojmu telesnému neuhu. No akoby za náhradu odbarila ho táto bystrejší pohľadom, vnímavou dušou a schopnosťou vo verši i próze vyjadriť každý záchvev jeho vnútorného aj vonkajšieho sveta. Mali sme ho radi, lebo celou dušou žil a horil za náš mesačník, nadával i na najbližších, búchal do stola, keď videl ochablosť a nezáujem o prácu. Pri každej anémii noviniek ochotne pustil vlastnou žilou, aby číslo oživil peknou básňou, satirou, fejtónom... „Čo odkážeš svojím nasledovníkom? Veríš, že sa takí najdu?“, spýtali sme sa ho. Jeho odpoveď znela: „Keby som neveril, že takí sú, neodkázal by som nič. Verím, že sú, ale nič im neodkážem, lebo je ťažko radiť autorovi, ak sám nepovie, tu som!“ A na adresu ostatných asi toľko: „Zakladali sme POLNOHOSPODÁRA takmer z ničoho. Hrťka ľudí obetavo udržala ho, preto prosím vás, nedajte mu zahnúť! Je on vecou všetkých nás!“ (PoInohospodár 1960)

Zaprášené spomienky alebo Dotyky s minulosťou

Ani vo sne by mi pred 45 rokmi nenapadlo, keď sme POLNOHOSPODÁRA vyrábali doslova na kolene, že každé jeho nové číslo si budem môcť o niekoľko desaťročí prečítať na obrazovke osobného počítača kdekoľvek na svete! Pri výrobe prvých čísel rozmnožovaných na cyklostyle (skôr narodení vedia, o čom hovorím a pozdravujem aj „otca“ PoInohospodára, dr. L. Kohúta!), často sme boli pomaľovaní ako dvorní šašovia, modrí, červení aj čierni od používajúcich farieb. A neskôr aj v tlačiarňach. Kdeže sú tie časy, keď sa každé písmenko vylišované do olova osobitne hľadalo v zásobníkoch,

aby sa postupne poskladal titulok článku. A text, ten sa práčne sádzal na veľkých, zložitých tlačiarenských strojoch a odlieval do ťažkých cínových riadkov, ktoré sa tak isto ručne „zalamovali“ do strán, z ktorých každá vážila viac ako 20 kg. Bola to práca ťažká, zložitá, špinavá, ale pre nadšencov zaujímavá a tak trochu aj tvorivá. Ale tú drinu a špinu sme občas nielen sebe, ale aj študentom trochu spríjemnili: na 1. apríla, 1. mája, Silvestra, niekedy aj pred prázdninami sme im dali voňavého POLNOHOSPODÁRA. Skutočne sa do farby v tlačiarňach pridávala voňavka! V jarných mesiacoch tak niekedy POLNOHOSPODÁR voňal orgovánom či konvalinkami, v zimných zase levandulou. Študentov sme tak chceli aspoň z recesie trochu uvoľniť, spríjemniť a uľahčiť im skúšobné obdobie...

Takí sme boli, my, študenti, ktorých zaujímal písané slovo od prvého až po piaty ročník štúdiá na VŠP. Tá skupinka začínajúcich básnikov, fejtónistov, esejistov, rozprávkarov, repor-

térov, vtipkárov-výtvárníkov (Vlado Markovič (zomrel), Dana Dorčiaková, Ondro Lastivka, Gejza Blaas, Fero Mach, Ivan Straka (zomrel), Igor Kúdelka a mnohí ďalší) doslova žila s POLNOHOSPODÁROM a v stálych rubrikách s vtipom písala históriu študentského života svojej doby cez úspechy, sny, sklamanie, osobné lásky, problémy i „prúsery“... Tým bol náš časopis mladický, zaujímavý a tak pedagógmi ako aj študentmi vyhľadávaný. Bol doslova zrkadlom študentského života. Zábavné tematické stránky vydávané pri určitých príležitostiach (1. apríl, silvestrovský koniec roka, imatrikulácia, promócie a pod.), to bola študentská recesia takmer umeleckými scénkami, písaným alebo kresleným humorom, ktorému sa nevyhli ani pedagógovia, ktorí sa sami na sebe vtipne zabávali.

Ako bývalý študent-redaktor POLNOHOSPODÁRA (1963-1964) želim súčasným študentom, aby v priebehu vysokoškolského štúdiá zažili čo najviac veselých príhod, ktoré dávajú životu tú pravú korenistú príchuť a v spomienkach im zostanú ako najkrajšie v živote, tak ako mne celé vysokoškolské štúdium, a preto VŠP či SPU je stále moja alma mater. A určite budú mať ešte väčšiu odozvu, keď sa s nimi a s radosťou podelia na stránkach POLNOHOSPODÁRA so svojimi súputníkmi.

Redakcii POLNOHOSPODÁRA do ďalších rokov želim neutíchajúci elán a energiu, plný batoh nápadov, aby váš časopis bol stále obľúbenejší, zaujímavejší a čítanejší... Päťdesiatročná tradícia ho k tomu predurčuje. ■

ING. RUDOLF HASPRA, CSc.

Viete, že...

V našej študentskej jedálni sa stále strávuje 1468 stravníkov? Priemerne sa pripravuje každý deň 220 raňajok, 1200 obedov a 1150 večerí? Za deň zjeme 380 až 400 kg chleba. V sobotu zjeme 180 až 190 kg vlašského šalátu...

(Poľnohospodár 1961)

Oznámenie

Oznamujeme čitateľom, že redakcia Poľnohospodára vypísala súťaž o hlavičku školského časopisu. V minulom čísle sme zverejnili prvý návrh, ktorého autorom je asist. inž. Miškolczy. Návrh tohto čísla vypracovali poslucháči IV. ročníka AGRO, Buleca a Hajnal.

(Poľnohospodár 1962)

Príď medzi nás

Najprv bola len myšlienka, potom debata a nakoniec si povedali: „Chlapci, skúsime to!“ Takto nejak to bolo, keď Karol Bustin, poslucháč 1. roč. zoo začal uvažovať o založení ustražnej skupiny, ktorá by ale nebola iba na papieri. Myšlienku burina nezatiečila, tak z nej vyrástla veľká akcia...

(Poľnohospodár 1962)

Ako POĽNOHOSPODÁR prežil klinickú smrť

SPOMÍNA VÝKONNÁ REDAKTORKA ELZA GLESGOVÁ

Keď po niekoľkoročnej „vláde“ študentských redaktorov POĽNOHOSPODÁRA odchádzal po skončení štúdia Janko Benej, navrhlo mi vtedajšie vedenie školy novú funkciu. A tak som sa 1. februára 1965 stala výkonnou redaktorkou našich novín. Janko ma pozval k lámaniu čísla do tlačiarne, aby som sa prakticky oboznámila s týmto čiernym remeslom. Nasadla som teda na kolotoč, z ktorého som zišla až 1. októbra 1978. Áno, 13 rokov a 8 mesiacov sa mi hlava krútila z neskoro dodaných príspevkov, ich štylistickej a pravopisnej úpravy, prepisovania a prerábania, z uzáverok, železných termínov v tlačiarni, zalamovania, nekonečných korektúr a stáleho napätia, či náhodou nezáučinuje tlačiarenský škriatok...

V tých časoch sa vytvoril výborný redakčný kolektív a tvorivé posedenia v redakcii bývali nielen užitočné, ale aj príjemné. Nemôžem tu nespomenúť desiatky študentov, ktorí prichádzali do redakcie s príspevkami i vlastnou tvorbou, ale aj tak, iba sa poroz-

Pani Elza bola dušou redakcie dlhé roky.

právať, poradiť, zdôveriť. **Ivan Sollár, Jano Lacko, Igor Kúdelka, Miki Gašpar, Milka Bieliková, Dana Wolfová, Alexander Zubáč, Milan Tománek, Peter Maťašovský, Láďa Louda, Fero Hájik, Laex Mišík, Oto Habán, Stano Haviar, Štefan Augustovič, Tonka Ludvighová, Jožko Dukes, Miško Lejko, Ján Jančovic, Milan Laurik, Marián Fedorko, Vladi Ragač, Anton Kretter, Kadlečíkovi...** nech mi ďalší prepáčia, že nemenujem všet-

kých, ktorým ďakujem za spestrenie stránok Poľnohospodára. Teší ma, že viacerí „odchovanci“ pôsobia alebo pôsobili v novinách, rozhlasoch, televízii.

Rada by som pripomenula i čas, keď POĽNOHOSPODÁR „prežil svoju klinickú smrť“. Bolo to v roku 1968, keď všetky vysokoškolské noviny zapašili s podobnými problémami. V tomto roku boli všetky v celej ČSSR zrušené. VŠP žiadala výnimku, ktorú po osobnej intervencii ako jediná vysoká škola dostala. Preto je POĽNOHOSPODÁR hädám jediným periodikom, ktoré bez prerušenia vychádza už päťdesiaty rok.

Usilovala som sa odovzdávať svoje skúsenosti nastupujúcim kolegom. Úprimne im držím palce. Dvíham pohár šampanského na zdravie tých, čo POĽNOHOSPODÁRA tvorili, tvoria a ešte tvoriť budú. Nech je na redakčnom stole vždy dosť príspevkov – dobrých a daných včas – a nech neľahkú prácu jeho tvorcov ocenia čitatelia i vydavateľia!

Zmena redaktora

Oznamujeme všetkým čitateľom a prispievateľom Poľnohospodára, že od 1. II. 1965 bude výkonným redaktorom Elza Glesgová, bývalá pracovníčka dekanátu PEF. Doterajší redaktor Ján Benej má študijné voľno pred štátnicami...

(Poľnohospodár 1965)

Zrnká múdrosti

Myšlienka je ako rastlina, ktorá neznáša zatemenenie.

Skúška je previerka duchaplnosti študenta.

Múdrost nemá nič spoločné s krásou. Je to vidieť na prvý pohľad...

(Poľnohospodár 1962)

Prosíme čitateľov o prepáčenie, že 4. číslo Poľnohospodára vychádza oneskorene. V tlačiarni sa maľovali všetky miestnosti...

(Poľnohospodár 1966)

...a máme Klub mladých

Po Bratislave a niektorých ďalších mestách na Slovensku sa konečne aj nitrianska mládež dočkala svojho klubu. Po troch rokoch presvedčovania a hľadania vhodnej miestnosti sa „otcovia mesta“ uzhodli, že tým pravým a najvhodnejším miestom, akoby stvoreným pre eldorádo mládeže, je hotel Tatra...

(Poľnohospodár 1965)

Československý samočinný počítač MSP 2A na našej škole

V miestnosti s klimatizáciou a regulovateľnou vlhkosťou vzduchu „žije“ nový počítač na Katedre vedeckého programovania VŠP v Nitre... Základná sústava počítača obsahuje asi 10 000 tranzistorov a asi 19 000 diód. Obvody sú riešené technikou plošných spojov...

(Poľnohospodár 1968)

Kružky sa činili

V osemdesiatych rokoch začali spolupracovať pri tvorbe dvojtýždenníka POĽNOHOSPODÁR študenti z novovytvoreného dopisovateľského krúžku. Reportážam, rozhovorom, fejtónom, literárnej tvorbe z pera mladých autorov vyčlenila redakcia tretiu stranu pod hlavičkou „798 riadkov pre študentov“. K pravidelným prispievateľom z tohto obdobia patrili **M. Lepiš, E. Lázniková, I. Durič, R. Grollmus, I. Janičik, K. Petrová, V. Fábelová, B. Horro, neskôr M. Sviežená, R. Chalás, karikatúristi V. Banič, V. Šimko, A. Vrtalík, P. Hájik.** Fotografie „dvorného fotografa VŠP“ pána **Otta Veselého** sa striedali na stránkach novín s ilustračnými snímkami bratov **Chomaničových, R. Randziaka, S. Bartoša, V. Dadaja** a ďalších študentov z fotokružku, ktorý mal vtedy takmer sto členov. Vizuálna stránka dvojtýždenníka vznikala na redakčnom stole výtvarnícky **prom. ped. Daniely Jankovej.** V roku 1990 po prvýkrát vyšla študentská príloha Poľnohospodára - občasník RISK.

„Kultová“ snímka J. Chomaniča z roku 1986.

V čase o čase

Zablahoželať jubilantovi k sviatku, ak je srdcu blízky, je vec príjemná. Ak ste si s ním pri redakčnej kuchynskej linke odkrútili takmer polovicu z jeho abrahámovín, aj vec osobná... Náležito vás pozná, veľmi dobre vie, čo ste zač, a teda i to, že odvtedy, čo ste zatiahli roletu a odišli na ten „zaslúžený“, riadka od vás sa nedočká (mailu či SMS-ky iba ak by motyka vystrelila). Vraj ste písачky odložili nadobro a radšej zanovito trénujete zdravie seniora prospernejšieho chôdzu po schodoch...

Nuž, môj milý jubilant, je to tak. Priznávam však, že občas zaspámkujem do času a prístihnem sa pri nie jednej neopakovateľnej atmosfére voľakedajšieho uzáverkového harašenia (keď nám chýbala spätná väzba). Aj preto Ti niekoľko oneskorených škriabkov posielam.

Najskôr Ti prezradím, že ma Tvoje blížiacie sa narodeniny nadchli a bola som odhodlaná prihlásiť Ťa do malej „Guinnessovky“. Potom som si povedala, že počkám, treba overiť z viacerých strán, či sme nepochybili. Nakoniec som sa rozhodla vyniesť na svetlo niečo zo zákulisia technickej výroby novín (v minulom storočí). Nepoteším Ťa, nebude z toho nič. Túto tému totiž svojho času brilantne spracovala moja predchodkyňa, pani Elza. Pokiaľ mi pamäť siaha, nik to lepšie dosiaľ nenapísal. Preto sa nazdávam, že stačí fotoprint tematickej strany a potom je už rad na Tebe – aby si čitateľom sprostredkoval aktualizovaný pohľad na túto prácu dnes. Je totiž neporovnateľne odlišná...

Ak dovoľíš, iba úchytkom spomeniem, že v 90. rokoch mali už vtedajšie Nitrianske tlačiarne kompletne dobudované moderné oddelenie fotosadzby, na ktorú postupne nabiehalo jednotlivé redakcie. Znamenalo to, okrem iného, že klasick-

Nad rukopismi... Zľava: Daniela Janková, Viliam Macák, Olga Šoková, Alfréd Štuller, Daniela Wolfová.

deli. A ako nám v tom období objavné (v súčasnosti bežné) novinky komunikačných technológií zrýchľovali aktualizáciu informácií, nemusím zdôrazňovať. Viem, že to pôsobí úsmevne, ale stále vavrám o minulom storočí...

Domnievam sa, že to bolo jedno z najtvorivejších období spolupráce so študentmi. Internát bol v tom čase skutočným centrom kultúrnych a záujmových aktivít vysokoškolákov a priam liahňou talentov. Naplno pracoval V-klub, Divadelko na Osmičke, rozhlasové štúdio, výborné hudobné skupiny, literárny, recitačný a fotografický krúžok. A prirodzene, súbor Zobor. Odohrávali sa tu tiež nezapudnuteľné výstavy umeleckých a reportážnych fotografií, výtvarných prác vrátane originalitou hýriacich imatrikulačných plagátov. Neboli výnimkou ani súťaže v umeleckom prednese či divadelné predstavenia sršiace pravou študentskou recesiou. Mnohé z toho si zaznamenal študentským perom i Ty.

Tak či onak, spoločne sme, môj milý jubilant, vyrobili čosi okolo 500 novinových čísiel, čo ja viem koľko propagačných prvkov a rozhlasových relácií. A tou archaickou tlačiarenskou čiernou, prostredím a ľuďmi okolo nej sme sa umazali tak dôkladne, že to nikdy, ani Arielom, nevyperieme. Aj

bol zrkadlom doby, ktorej desaťročiami si putoval. Všetko sa dialo v súvislostiach, a súvislosti určovali mantinely, v ktorých si sa pohyboval či posúval ďalej... Nemuselo to tak byť. Vyrieknúť ortiel, že končíš, bolo vždy (i dnes) veľmi ľahké. Preto sa domnievam, že si mal zároveň aj šťastie na vydavateľa, teda tých, ktorým nechýbal nadhľad. A treba sa im poďakovať.

Osobne som veľmi rada, že sa nám už pred 13-14 rokmi podarilo otvoriť a publikovať v tom čase ešte málo frekventované (v novinových periodikách) odborné témy, v spolupráci s mnohými skvelými pedagógmi našej školy ich príťažlivo pretlmočiť a nájsť aj očakávanú čitateľskú odozvu. Boli to témy, ktoré viaceré renomované médiá objavujú až teraz... Skôr teda ako zapunktujem čriepky z tejto spomienkovej skladačky, Ti chcem povedať, že s radosťou vítam Tvoj 50. vydavateľský ročník i to, že si do tohto pozoruhodného veku ranej staroby doputoval pomerne bez ujmy (na zdraví) a troška s ujmou (povedzme, že na povesti). Neviem však, čo v tomto novom storočí (či tisícročí ..?) znamená dobrá mediálna povest... Želám Ti, môj milý POĽNOHOSPODÁR, aby si sa v záplave novodobých informácií nikdy neutopil a vždy ostal nad hladinou. Aby si bol čítanejší, zaujímavejší a graficky príťažlivejší. A takto sa dožil veku najdôstojnejšieho – kmeťovského.

Prosím, odovzdaj môj oneskorený pozdrav a poďakovanie všetkým kolegom z redakčnej rady, bývalým šéfredaktorom, spolupracovníkom i mnohým priateľom z rozvetvanej akademickej obce.

Bolo mi cťou!

OLGA ŠOKOVÁ
(výkonná redaktorka
v rokoch 1978-2000)

(z kuchyne)...

Teraz niečo z iného súdka. Dodnes presne neviem, prečo si mal stále túlavé topánky. Iba za môjho účinkovania v redakcii sme Ťa sťahovali asi šesťkrát. Z poschodia na poschodie, z budovy do budovy a zasa naspäť. Aspoňže naša špeditérska robotu priniesla svoje ovocie - vtedy, keď sme zakotvili (prechodne) v ŠD Mladost.

tak sa mi – z ofsajdu – zdá, že nie vždy si mal najšťastnejšiu konšteláciu hviezd na oblohe... Raz Ťa považovali za kroniku alma mater, inokedy iba za jej servilného súputníka. Tvoji skalní by za Teba i ruku dali do ohňa (a veruže aj dali, pochoopenia sa dlho nedočkali, uznania oveľa, oveľa neskôr v idúcim čase). Isté však je, že si

Z uniformy rovno do posluchárne

Ešte v uniforme vojaka základnej služby som predstúpil pred skúšobnú komisiu na PEF VŠP, kde som sa prihlásil po odporúčaní svojich spolužiakov z PTS-ky, ktorí už mali za sebou prvé ročníky na tejto fakulte. Začiatok štúdia po dlhšej študijnej odmlke bol pre mňa zložitejší ako pre tých, ktorí nastúpili rovno zo stredoškolských lavíc. V prvých dvoch ročníkoch som musel vynaložiť zvýšené úsilie, v treťom som bol už „mazákom“ a ľahšie a slobodnejšie som pokračoval v štúdiu. Mal som aj výhodu. Kým moji spolužiaci museli raz do týždňa absolvovať vojenskú katedru, ja ako vyslužený vojak som mal čas venovať sa svojim záľubám, predovšetkým športu. Stal som

sa na ďalšie dva roky športovým redaktorom vysokoškolského časopisu **POLNOHOSPODÁR**. Písal a zostavoval som spravidla celú športovú

ING. JÁN JANČOVIC

stranu. Mapoval a fotografoval som športové stretnutia jednotlivcov a kolektívov. Naša vysoká škola vtedy žila čulým športovým životom, aspoň som to ja tak cítil a dodnes cítim. Šéfredaktorkou **POLNOHOSPODÁRA** v čase mojich aktivít bola pani Elza Glesgová, s ktorou som mal veľmi dobrú spoluprácu. Táto distingvovaná pani redaktorka mi poskytla priestor na celej novinovej strane, kde som mohol publikovať, a tým aj

popularizovať vysokoškolský šport. Tým, že som niekedy chodil aj sám zalamovať športovú stranu priamo do tlačiarne, zoznámil som sa tam s mnohými skúsenými tlačiarňami, čo sa mi neskôr veľmi zišlo. To bol veľký vklad do mojich neskorších redaktorských a novinárskych počínov. Smelo môžem povedať, že môj redaktorský začiatok v **POLNOHOSPODÁRI** mal rozhodujúci vplyv na moju neskoršiu profesionálnu dráhu.

Pri príležitosti 50. výročia vychádzania periodika želim redakčnému kolektívu **POLNOHOSPODÁRA** veľa dobrých nápadov, aktívnych prispievateľov a do ďalšej zodpovednej práce veľa tvorivých síl, a tým aj nových úspechov! ■

Odrážovacia doska na mostíku života

Vari niet človeka, ktorý by po skončení školy nepovažoval svoju alma mater za dobrý mostík do života. Nie je to iba tým, že v čase vysokoškolských rokov mládenec alebo devucha najviac „zreje“, ale najmä tým, že mozog sa „prekrvuje“ tým najsprávnejším rytmom. Mladý človek nasáva vedomosti aj keď ešte nevie, kde a ako ich v živote uplatní. Ba často ani netuší, čo všetko môže zužitkovať zo školských lavíc v reálnom živote a kam ho zhoda náhod dovedie. Ak by sme to všetko jasne vedeli, život by bol asi veľmi fádny. Keďže realita je tomu na míle vzdialená, tak sa aj stáva, že z mechanizátora sa občas stane vydavateľ, zo zootechnika novinár a z poľnohospodárskeho ekonóma hovorca.

Cesty života sú kľukaté. Ani mne neprišlo na um po uverejnení prvého článku v **POLNOHOSPODÁRI** pred takmer 35 rokmi, že písané slovo ma bude sprevádzať vlastne celou pracovnou dráhou. Skôr som si vedel predstaviť svoje „účinko-

vanie“ v dielni niektorého družstva, v hangároch strojových a traktorových stanic, prípadne v skladoch predajcov poľnohospodárskej techniky. Ale vytlačené slovo mi učarilo natoľko, že som mu zostal verný dodnes. Hneď na začiatku som „naďabil“ na vtedajšiu šéfredaktorku pani Elzu Glesgovú, ktorá dokázala perfektne us-

ING. JOZEF DUKES

merňovať mladých ľudí v ich tvorivej činnosti. Študenti neboli iba prispievateľmi zopár článkov, ale aj spolutvorcami celých novin. Po istom čase bol dokonca vytvorený krúžok dopisovateľov, ktorý fungoval pri mládežníckom klube. Aktivity boli rôzne, ale predovšetkým vzdelávacie. Pozývali sme si novinárov z celoslovenských médií, ale aj z regionálnych týždenníkov či miestneho rozhlasu. Členovia krúžku sa vo svojej tvorbe venovali predovšetkým príspevkom do **POLNO-**

HOSPODÁRA, no neskôr sa články z pera študentov objavovali nielen v okresných novinách alebo odbornej tlači, ale aj v celoslovenských médiách. Veľakrát sa študenti zúčastňovali na tvorbe **POLNOHOSPODÁRA** aj priamo v tlačiarňach, a tak doslova pričuchli k tlačiarnej černej a zoznámili sa kompletne s výrobou novín.

Láska k písaniu slova bola pre viacerých spolutvorcov z mojej generácie osudovou. Viacerí si to rovno alebo po krátkom čase namierili do rôznych médií. Ja som nastúpil hneď do denníka Rolnícke noviny, Stano Haviar do okresných novin v Považskej Bystrici a pokiaľ dobre viem, tak Vlado Ragač do okresných novin vo Zvolene. Ale mnohí tak alebo podobne urobili pred nami, alebo po nás. Podarilo sa to najmä vďaka tomu, že ten odrážový mostík života v podobe spolupodieľania sa na tvorbe **POLNOHOSPODÁRA** mal na našej alma mater dostatočne pružnú dosku. ■

Začiatkom 90-tých rokov, po zrušení audiovizuálneho centra, v rámci ktorého školské udalosti fotoaparátom zachytával **Ing. O. Habán** a po ňom **A. Ondrejčíková**, nadviazala redakcia spoluprácu s nitrianskymi fotografami **V. Štouračom** a **K. Zúrikom**, ktorí prispievali do našich novín kvalitnými ilustračnými a reportážnymi fotografiami. Vďaka digitálnej technike sa neskôr redakcia „osamostatnila“ a **POLNOHOSPODÁR** začal prinášať vlastné aktuálne fotospravidajstvo zo života univerzity.

Poézia d'alekých krajín

V poslednom desaťročí sa rady pravidelných prispievateľov z radov študentov zúžili. Zmena spoločenského režimu priniesla aj zmeny záujmov mladých ľudí. Literárnu tvorbu nahradili zaujímavé cestopisy zo všetkých kútov sveta, kde po otvorení hraníc zbieralo skúsenosti veľa študentov a pedagógov. Zaujímavé pohľady z mobilít, pôsobenia na mnohých svetových univerzitách a vedec-kých pracoviskách, sa stretli s kladnou odozvou čitateľov. K tým, ktorí sa najčastejšie zastavili v redakcii s disketou v ruke, výkresmi a fotografiami pod pazuchou, patrili študenti a potom absolventi či doktorandi ako **A. Rohaňová**, **M. Oman**, **D. Laffers**, **L. Karliková**, **B. Dvorská**, **A. Takáčová**, **M. Biňušová**, **I. Štvrták**, **A. Scorvan**, **L. Bakay**, **T. Ivanič** a ďalší.

So šiestym zmyslom pre noviny

Od roku 1990 zastávala post vedúcej redaktorky nášho dvojtýždenníka **Mgr. Mária Kočnerová**, absolventka žurnalistiky na UK v Bratislave.

Svojím novinárskym šiestym zmyslom vždy nachádzala témy, ktoré čitateľsky zaujali. Sviežimi rozhovormi, repor-

tážami a správami vtlačala **POLNOHOSPODÁRU** svoj osobitý štýl. Nebolo to len o prísnom svete katedry a vedy, ale aj o nezabudnutelných študentských rokoch, športových zápoleniach a kultúrnom živote v našom starobyľnom meste. S elánom a ľahkosťou jej vlastnou organizovala a vedľa život redakcie a neskôr kancelárie vzťahu SPU s verejnosťou. Neuzatvárala sa však iba medzi „štyri steny“ svojho periodika. Pravidelne sa jej články objavovali aj na stránkach iných slovenských denníkov, jej relácie zneli na vlnách Slovenského rozhlasu a regionálnych rádii. Svoje skúsenosti odovzdávala mladým adeptom žurnalistiky na UKF v Nitre. Jej čínorodý život náhle vo veku 50 rokov prerušila zákerná choroba, ktorej podľahla vo februári 2003.

Profesionálny žurnalista si všetky informácie dôkladne overí... **Mária Kočnerová** pri práci.

Z našej dielne

Kancelária pre vzťahy univerzity s verejnosťou vznikla v roku 2001 z pôvodnej redakcie **POLNOHOSPODÁRA**. Tým sa okruh jej pracovnej činnosti značne rozšíril. V zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám kancelária vybavuje žiadosti o poskytnutie informácií o SPU. Okrem toho osobne, telefonicky, elektronicky otázky súvisiace so životom na univerzite.

Redigovanie a vydávanie dvojtýždenníka **POLNOHOSPODÁR** je kľúčovou činnosťou práce s vnútornou a vonkajšou verejnosťou. Redakčný kolektív sa snaží byť s fotoaparátom a diktafónom všade, kde sa niečo dôležité a zaujímavé deje. Dvojčikou „papierových“ novín je ich elektronická verzia, ktorú môžu čitatelia na internete čítať skôr ako výtlačky z tlačiarne. Ba čo viac, v bohatom fotoarchíve možno nájsť aj to, čo sa do novín nezместilo.

Mimoriadne dôležité sú vzťahy s masmédiami. Naša publicistická činnosť je široká. Spolupracujeme s viacerými tlačovými i elektro-

nickými médiami doma, ale aj v blízkom zahraničí. Naším tradičným najbližším partnerom je týždenník **Rolnícke noviny**.

Okrem vydávania **POLNOHOSPODÁRA** kancelária autorsky i organizačne participuje na vydávaní tlačových a multimediálnych informácií a propagačných materiálov o SPU.

Trojčlenný kolektív kancelárie je priamo riadený prorektorom pre vzťahy s verejnosťou, **doc. Vladimírom Ratajom**, ktorý je zároveň predsedom redakčnej rady **POLNOHOSPODÁRA**. Vedúcou kancelárie a šéfredaktorkou dvojtýždenníka je **Mgr. Katarína Potoková**, technickou redaktorkou **Lujza Záhoráková** a administrátorkou **Ing. Klára Olajošová**. Členovia redakčnej rady (niektorí už dlhé roky) sú **PhDr. Daniela Wolfová**, **PhDr. Ivan Janko**, **doc. Rudolf Opáth**, **doc. Ján Simoník**, **prof. František Španík**, **Ing. Jozef Dukes**, **Mgr. Ľudmila Synaková**, **Mgr. Beata Bellárová**, **doc. Zdenka Gálová**, **doc. Elena Horská**, **Ing. Katarína Šramková**, **doc. Jozef Golian**, **Ing. Miroslav Habán**.

OZNAMUJEME

Dekanka Fakulty agrobiológie a potravinových zdrojov SPU oznamuje, že 7. októbra 2005 sa na Katedre genetiky a šľachtenia rastlín FAPZ (pavilón A, 4. posch., cvičebňa AA-41) uskutočnia obhajoby dizertačných prác:

o 9.00 h bude **ING. JANKA NÔŽKOVÁ**, externá doktorandka na KGŠR, obhajovať prácu na tému: Hospodárska významnosť a možnosti ďalšieho využitia udržiavaného genofondu ľanu siateho (*Linum usitatissimum* L.);

o 11.00 h bude **ING. ADRIANA PAVELKOVÁ**, externá

doktorandka na Katedre skladovania a spracovania rastlinných produktov FBP, obhajovať prácu na tému: Vplyv hnojenia a zavlažovania na senzorickú kvalitu jablák.

Dekan Fakulty záhradníctva a krajinného inžinierstva SPU v Nitre oznamuje, že 30. 9. 2005 o 9.00 h na Katedre krajinného inžinierstva FZKI (cvičebňa ZM 03) bude **Ing. ALEXANDRA RATAJOVÁ** obhajovať doktorandskú dizertačnú prácu na tému Manažment využitia poľnohospodárskej krajiny.

Študentom do pozornosti

Fakulta ekonomiky a manažmentu SPU vypisuje výberové konania na študijné pobyty na partnerských univerzitách v rámci projektu CEEPUS SK-44-01-0506 v letnom semestri šk. r. 2005/06. Pobyty sú určené študentom všetkých stupňov štúdia na FEM. Informácie o aktuálnej výške štipendia a refundácii cestovných nákladov nájdete www.fem.uniag.sk/ceepus.

Kritériá výberu: študijné výsledky, ovládanie požadovaného cudzieho jazyka, osobný pohovor v slovenskom a cudzom jazyku podľa destinácie, zameraný na motiváciu študenta a celkový dojem z jeho vystupovania.

Prihlásiť sa môžete do 3. októbra 2005 na webovej stránke ceepus.scholarships.at/login/login.aspx. **Výberové konanie sa uskutoční 4. októbra 2005 o 14.00 h v zasadačke Rektorátu SPU v Nitre, pavilón E, 2. posch. Ing. PETER SZOVICS, PhD.**

VÝBEROVÉ KONANIE

Rektor Slovenskej poľnohospodárskej univerzity v Nitre vyhlasuje v zmysle § 77 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, výberové konanie na obsadenie:

► miesta vedúceho Katedry spoľahlivosti strojov MF SPU.

Podmienky:
- vysokoškolské vzdelanie v odbore vedecko-pedagogickej profilácie katedry,
- vedecko-pedagogický titul profesor alebo docent,
- aktívna znalosť jedného svetového jazyka preukázaná potvrdením o štátnej skúške alebo pohovorom,
- pedagogická prax minimálne 5 rokov,
- morálna bezúhonnosť a dobrá pracovná morálka,
- predloženie písomného projektu ďalšieho rozvoja katedry.
Prihlášky s profesijným životopisom, overenými dokladmi o vzdelaní a inými požadovanými dokumentmi posielať na adresu: Rektorát Slovenskej poľnohospodárskej univerzity v Nitre, Útvár personalistiky, EpaMU, Tr. A. Hlinku 2, 949 76 Nitra.

Uzavierka výberového konania je 7. októbra 2005.